

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/6/2021
Identifikačné číslo spisu: 3000899953
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3000899953.13

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej, členiek senátu JUDr. Aleny Prieceleovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu: Q. M., nar. XX. V. XXXX, bytom D. XX, S., zast. advokátom JUDr. Jozefom Zemkom, so sídlom M. Hricku 30, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: Jozef Výdrnák, s miestom podnikania Mierové námestie 83/55, 914 41 Nemšová, IČO: 11 975 911, o ochranu proti nekalej súťaži a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16. júna 2021, č. k. 7Cb/37/2000-1031, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 7Cb/37/2000-1031 zo 16. júna 2021 p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7Cb/37/2000-1031 zo 16. júna 2021, rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému a štátu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobca sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 22. marca 2000 pôvodne domáhal, aby súd prikázal žalovanému zdržať sa nekalej súťaže spočívajúcej z výroby a predaja plotových tvaroviek (betónové kvádre) rozmerov 400x200x100 (dvojdierová), 400x200x200 (dvojdierová) a 380x200x200 (osemdierová) a aby poskytol žalobcovi zadosťučinenie a náhradu škody vo výške 20 000,- Sk spolu s náhradou trov konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalovaný začal vyrábať rovnaké výrobky ako žalobca, na rovnakom stroji ako žalobca a s tým istým technologickým postupom ako žalobca, pričom ich označením za „betónové kvádre“ uvádzal zákazníkov do omylu, vyvolával nebezpečenstvo zámieny s výrobkami žalobcu, zákazníkov odhovárал od kúpy výrobkov od žalobcu, čím konal v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalobcu žalovaný svojím konaním naplňal znaky vyvolania nebezpečenstva zámieny napodobňovaním v zmysle § 47 ods. 1 písm. c) zákona c. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v

znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) a znaky zľahčovania v zmysle § 50 Obchodného zákonníka.

3. Žalobca podaním zo dňa 5. februára 2001 žiadal rozšíriť žalobu o ochranu úžitkového vzoru zapísaného Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky pod č. 2789, ktorým má žalobca chránené zariadenie na výrobu stavebných prvkov, pričom žalobca žiadal súd o pripustenie zmeny žaloby s naformulovaním nového petitu. Krajský súd uznesením č. k. 7Cb/37/00-58 z 26. 02. 2001, pripustil zmenu žaloby tak, že petit žaloby znie: „1/ žalovaný je povinný zdržať sa vyvolania nebezpečenstva zámery spočívajúcej v ponúkaní svojho výrobku „plotová tvarovka“ ako „betónová tvárnica“, zdržať sa parazitovania na povesti žalobcu tak, že protokoly o skúškach výrobkov žalobcu nebude vydávať za svoje protokoly, zdržať sa zľahčovania tým, že prestane napádať kvalitu a cenu výrobkov žalobcu, 2/ žalovaný je povinný poskytnúť žalobcovi peňažné zadostučinenie v sume 20 000,- Sk, 3/ žalovanému súd určuje zdržať sa podnikateľskej a nepodnikateľskej činnosti používania zariadenia na výrobu stavebných prvkov, úžitkový vzor žalobcu č. 2789 registra ÚPV SR, 4/ žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia tak, ako tieto budú vyčíslené na poslednom pojednávaní, to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku vydaného konajúcim súdom“.

4. Žalobca následne opäť podaniami zo dňa 16. novembra 2004 a zo dňa 5. januára 2005 navrhol zmenu petitu žaloby. Krajský súd uznesením, č. k. 7Cb/37/00-328 z 23. februára 2005, pripustil zmenu žaloby tak, že petit žaloby znie: „1/ žalovanému súd určuje zdržať sa podnikateľskej a nepodnikateľskej činnosti používania zariadenia na výrobu stavebných prvkov, úžitkový vzor žalobcu č. 2789 registra ÚPV SR, 2/ žalovaný je povinný poskytnúť žalobcovi peňažné zadostučinenie v sume 5 000 000,- Sk, 3/ priznať v rozsudku žalobcovi právo uverejniť rozsudok na trovy žalovaného v Trenčianskych novinách a v Nemšovskom spravodaji, 4/ výrok rozsudku, ktorým súd určuje žalovanému zdržať sa pri podnikateľskej činnosti využívania zariadenia na výrobu stavebných prvkov, úžitkový vzor žalobcu č. 2789 registra ÚPV SR je predbežne vykonateľný, 5/ žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia tak, ako tieto budú vyčíslené na poslednom pojednávaní, to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku vydaného konajúcim súdom, 6/ vo zvyšku zmenu návrhu nepripustil.“ Krajský súd zmenu nepripustil v časti týkajúcej sa priemyselného vzoru žalobcu č. 26227 registrovanému Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky z dôvodu, že žalobca v tejto časti nepodložil svoj návrh žiadnymi dôkazmi a doterajšie výsledky konania nemôžu byť podkladom pre rozšírenie konania navrhované žalobcom, berúc pritom zreteľ na procesnú ekonomiku a zásadu hospodárnosti konania.

5. Krajský súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 7Cb/37/00-358 z 23. marca 2005, žalobe čiastočne vyhovel. Súd prvej inštancie v prvom výroku určil žalovanému povinnosť zdržať sa pri svojej podnikateľskej aj nepodnikateľskej činnosti používať manipulačnú plošinu opatrenú nájazdom, ktorá je súčasťou zariadenia na výrobu stavebných prvkov a je chránená úžitkovým vzorom žalobcu č. 2789, registra ÚPV SR, a vo zvyšku požadovaného zákazu žalobu zamietol. Krajský súd zároveň žalobcovi priznal právo uverejniť rozsudok v Trenčianskych novinách a Nemšovskom spravodaji zvýrazneným typom písma, na trovy žalovaného a vo zvyšku žalobu zamietol. Obom sporovým stranám určil povinnosť zaplatiť preddavkové trovy štátu, každý v sume 4 626,- Sk na účet tunajšieho súdu, pričom žiadnej zo sporových strán právo na náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že zo znaleckého posudku vypracovaného E. Q. M. vyplynulo, že na porovnávaných zariadeniach žalobcu a žalovaného bolo použité zhodné technické riešenie, keďže 93 % prvkov konštrukcie oboch zariadení je rovnakých a použitých v rovnakom množstve a dva prvky použité iba na zariadení žalobcu nemenia zásadným spôsobom konštrukciu zariadenia. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný zariadenie využíval najneskôr od júna 1999, pričom žalovaný si zariadenie zhotovil sám, nezávisle na žalobcovi, s výnimkou manipulačnej plošiny opatrenej nájazdom, pri ktorej zostrojený žalovaný čerpal z technického riešenia, ktorého majiteľom je žalobca. Žalovaný sa uvedeným postupom dopustil parazitovania v zmysle § 48 Obchodného zákonníka.

6. Proti rozsudku krajského súdu č. k. 7Cb/37/00-358 z 23. marca 2005, podal odvolanie žalobca aj

žalovaný. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, uznesením č. k. 3Obo/34/2007-430 z 31. mája 2007, odvolanie žalobcu odmietol a rozsudok súdu prvej inštancie v časti vyhovujúcej žalobe pre nepreskúmateľnosť zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/34/2007-430 z 31. mája 2007, podal žalobca dovolanie v časti odmietajúcej odvolanie žalobcu, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením č. k. 1ObdoV/64/07-459 z 30. septembra 2009, rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obo/112/2009-465 z 31. novembra 2010, bol rozsudok krajského súdu č. k. 7Cb/37/00-358 z 23. marca 2005, aj v jeho zamietajúcej časti na základe odvolania žalobcu zrušený a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Krajský súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 7Cb/37/00-611 z 27. októbra 2015, žalobu zamietol, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 7 063,88 Eur a povinnosť zaplatiť vzniknuté trovy štátu vo výške 307,11 Eur. Podľa záverov súdu prvej inštancie žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno, a to ani v časti tvrdeného zhotovenia zariadenia na výrobu stavebných prvkov žalovaným podľa vzoru žalobcu a ani v časti tvrdenej nekalej súťaže. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalovaný zhotovil svoje zariadenie na výrobu stavebných prvkov, vrátane nájazdovej plošiny, nezávisle od žalobcu a začal ho používať skôr ako žalobcovi vzniklo právo prednosti v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 478/1992 Zb., o úžitkových vzoroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZUV“). Žalovaný ani nevyrábala stavebné prvky zhodné s výrobkami žalobcu, keďže stavebné prvky žalovaného boli menšie. Žalobca vo vzťahu k nekalej súťaži svoje tvrdenia nešpecifikoval a nepodložil dôkazmi.

8. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4Obo/7/2016-666 z 31. mája 2017, rozsudok krajského súdu č. k. 7Cb/37/00-611 z 27. októbra 2015, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa názoru odvolacieho súdu je v konaní potrebné rozhodnúť o návrhoch na doplnenie dokazovania žalobcu a v ďalšom rozhodnutí sa vysporiadať s podstatnými námietkami žalobcu, ktoré sa týkali najmä používania technického riešenia chráneného úžitkovým vzorom patriacim žalobcovi v čase pred vznikom práva prednosti žalobcu.

9. Krajský súd rozsudkom č. k. 7Cb/37/2000-1031 zo 16. júna 2021 (ďalej len „rozsudok“), v I. výroku žalobu zamietol, v II. výroku žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal a v III. výroku nepriznal štátu nárok na náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že po vrátení veci odvolacím súdom krajský súd vyzval strany sporu na oznámenie, či majú návrhy na doplnenie dokazovania. Žalovaný podaním zo dňa 18. septembra 2018 oznámil, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Žalobca podaním zo dňa 12. októbra 2018 navrhol dokazovanie podľa § 30 ods. 6 a § 29 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 517/2007 Z. z., o úžitkových vzoroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 517/2007“). Žalobca súdu prvej inštancie navrhol, aby požiadal Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky o odborné vyjadrenie k rozsahu ochrany vyplývajúcej z úžitkového vzoru č. 2789 a stanovenie, či stroj žalovaného, teda stroj, ktorý používal žalovaný v čase podania žaloby 22. marca 2000, resp. stroj, ktorý bol skúmaný znalcom E. Q. M., patrí do rozsahu ochrany úžitkového vzoru č. 2789. Žalobca zároveň súdu prvej inštancie navrhol, aby uložil žalovanému povinnosť predložiť informácie o presnom počte a druhu vyrobených a predaných betónových stavebných prvkov, ktoré na svojom stroji vyrobil žalovaný v období od 13. novembra 2000 do 11. septembra 2007 spolu s účtovnými závierkami žalovaného za obdobie rokov 2000 až 2007. Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky na základe žiadosti súdu prvej inštancie podal odborné vyjadrenie č. PÚV 292-2000 zo dňa 2. mája 2019, ku ktorému sa vyjadril žalobca aj žalovaný.

10. Na pojednávaní dňa 26. mája 2021 súd prvej inštancie na základe návrhu na zmenu žaloby žalobcom, ktorý navrhol nasledovné znenie petitu: I. súd určuje, že žalovaný porušil práva žalobcu k úžitkovému vzoru UV2789 a práva k dizajnu PV181-2000, II. Súd určuje, že žalovaný sa dopustil voči žalobcovi nekalosúťažného konania, III. Súd priznáva žalobcovi právo uverejniť výrok rozsudku v Trenčianskych novinách a Nemšovskom spravodaji na trovy žalovaného, IV. žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia; pripustil zmenu žaloby v navrhovanom rozsahu v tej časti,

ktorá sa týka úžitkového vzoru a v časti, ktorá sa týka dizajnu, zmenu žaloby nepripustil.

11. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov ustálil nasledovný skutkový stav. Žalobca a žalovaný vykonávali podnikateľskú činnosť, žalobca od 4. januára 1991 a žalovaný od 24. septembra 1990, pôvodne podľa zákona č. 105/1990 Zb., o súkromnom podnikaní občanov. Od 6. novembra 1992 žalobca, a od 29. júna 1992 žalovaný, podnikajú na základe živnostenských listov vydaných podľa zákona č. 455/1991 Zb., o živnostenskom podnikaní. Od 6. novembra 1992 vykonával žalobca ohlasovaciu živnosť výroba betónových výrobkov s miestom prevádzky Rybárska /JRD/ Nemšová. Podľa protokolov č. 16, 17 a č. 24 zo dňa 9. júla 1991 a č. 23 zo dňa 22. júla 1991 o kontrolných skúškach objemovej hmotnosti a pevnosti v tlaku vydaných Vojenskými stavbami Bratislava š.p., stavebné laboratórium, predložených žalobcom, žalobca vyrábal ľahké betónové tvárnice a priečkovky rozmerov hrúbka-dĺžka-výška 250x375x210 mm (TB-38/3), 250x340x214-216 mm (TB-35/3), 105x375x215 mm (TB-38/2), 115x290x214-218 mm (PB-30/2). Výrobe týchto výrobkov zodpovedá aj prehľad výrobkov žalobcu predložený spolu so žalobou. Ohlasovaciu živnosť výroba produktov z betónu a cementu /s výnimkou stavebných prvkov/ vykonával žalovaný od 22. februára 1999. Podľa správy o preukaznej skúške č. 30/06/99 vyhotovenej dňa 14. decembra 1999 Technickým a skúšobným ústavom stavebným, skúšobné laboratórium Nové Mesto nad Váhom žalovaný vyrábal betónové tvarovky plotové 400x200x200 mm, betónové tvarovky plotové 400x100x200 mm, betónový záhradný obrubník 400x185x30 mm, betónovú zatrávňovačku 600x400x90 mm a betónovú svahovku 400x300x190 mm. Správa obsahuje opis výroby betónových výrobkov vo výrobni v tomto znení (list č. 4 správy): „Hotová betónová zmes sa z miešačky dopraví prepravnými pojazdnými nádobami k vibračnej forme /na každý druh výrobku je zhotovená iná oceľová forma/. Z pojazdných nádob sa betónová zmes nasýpa pomocou murárskych naberačiek do oceľových foriem. Po naplnení foriem sa betónová zmes zavibruje a doplní zmesou až po povrch foriem. Zmes sa vo formách zarovná a ešte sa ubije zariadením, ktoré je súčasťou formy. K forme je pripevnená pántmi. Týmto zariadením sa zavibrovaný výrobok z formy vytlačí na betónovú pracovnú plochu. Vibračná forma sa presunie na voľné miesto a cyklus sa opakuje. Betónové záhradné obrubníky sa vyrábajú na vibračnom stole“. Rovnaké výrobky v rozmeroch a rovnaký opis výroby obsahuje aj správa č. 30/15/00 vyhotovená dňa 17. novembra 2000 Technickým a skúšobným ústavom stavebným, skúšobné laboratórium Nové Mesto nad Váhom. Ohlasovacia živnosť výroba stavebných prvkov z betónu bola žalovanému povolená na základe živnostenského listu zo dňa 3. júla 2000, ktorý je aj dňom začatia živnosti. O vydanie živnostenského listu na predmetnú ohlasovaciu živnosť požiadal žalovaný na základe výsledkov kontroly Okresného úradu Trenčín dňa 19. júna 2000 v jeho prevádzkarni Rybárska ulica 15, Nemšová, pri ktorej bolo zistené, že v tejto prevádzkarni boli vyrobené a v ponuke betónové plotové tvarovky, čo bolo v rozpore s vydaným živnostenským listom v predmete činnosti výroba produktov z betónu a cementu (s výnimkou stavebných prvkov). Prevádzka žalovaného na adrese Rybárska 15, Nemšová bola ohlásená dňa 27. augusta 1999. Výrobu betónových tvaroviek plotových, betónových stĺpikov, zatrávňovacích tvární, dlažby, betónových kvádrov na oplatenie vykonával žalovaný už v období 25. júna 1999, kedy napr. vyúčtoval cenu za dodanie týchto výrobkov faktúrou č. 99067. Túto výrobu potvrdzuje aj faktúra č. 2000-019 zo dňa 16. marca 2000. Z čestných prehlásení zamestnancov žalobcu zo dňa 20. mája 2000 súd prvej inštancie zistil, že od roku 1999 začal F. W. vyrábať betónové tvárnice a priečkovky, výroba bola totožná ako u žalobcu a žalovaný používal pri výrobe rovnaké technologické postupy a vibračné formy žalovaného na výrobu betónových tvární a priečkoviek boli zhodné s vibračnými formami, ktoré zhotovil a vymyslel žalobca. Z výsluchu svedka E. A. vykonaného na pojednávaní dňa 25. júna 2003, ktorý bol zamestnancom žalobcu od 1. júla 1999 do 16. augusta 1999, vyplynulo, že u žalovaného pracoval od jari 2000 po dobu 2 alebo 3 sezón, kde vykonával práce s liatym betónom, pri výrobe betónových tvární nerobil. Keď prišiel pracovať k žalovanému, tento používal na výrobu betónových výrobkov už svoju zmes a stroj na ich výrobu mal už vytvorený, pričom bol podľa svedka jednoduchší ako žalobcov a bol v tom čase aj s nájazdovou plošinou, ale iných rozmerov ako u žalobcu. Svedok Š. Q. na pojednávaní dňa 25. júna 2003 vypovedal, že ako zamestnanec žalovaného vie, že stroj na výrobu betónových tvární bol zhotovovaný na dielni u žalovaného a na jeho výrobe sa podieľali zamestnanci L. a Q. X., pričom žalovaný práce na stroji usmerňoval. Svedok L. X. vypovedal, že stroj a žalovaným zakreslené formy zhotovoval on a jeho brat Q., každý výrobok žalovaného na inú formu. Svedok Q. V., priateľ a zamestnanec žalovaného od 3. apríla 2000 do 31. októbra 2000 vypovedal, že bol pri výrobe stroja, stroj vymyslel a výrobu stroja riadil žalovaný, pri jeho výrobe nevidel žiadne výkresy a výroby sa

zúčastnili L. a Q. X.. Stroj bol zložený zo štyroch plechov, vibrátora, nájazdovej plošiny a z mašiny.

11.1. Dňa 13. novembra 2000 Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zapísal do registra podľa § 11 ods. 1 ZÚV vzor č. 2789 pre majiteľa a pôvodcu Q. M., Nemšová SK, číslo prihlášky 292-2000 s dátumom podania prihlášky 11. septembra 2000 a s dátumom zverejnenia vo Věstníku dňa 12. februára 2001 s názvom „Zariadenie na výrobu stavebných prvkov“. Na str. 5 osvedčenia sú obsiahnuté nároky na ochranu v rozsahu siedmych bodov, vrátane výkresov časti ochrany nárokov. Znaleckým posudkom č. 003/2004 vypracovaným znalcom v odbore strojárstvo E. Q. M. dňa 17. septembra 2004 bolo konštatované, že pri zhotovení zariadení na výrobu stavebných prvkov používaných žalobcom a žalovaným bolo použité zhodné technické riešenie, keďže 93 % prvkov konštrukcie oboch zariadení je rovnakých a použitých v rovnakom množstve a dva prvky použité iba na zariadení žalobcu nemenia zásadným spôsobom konštrukciu stroja.

11.2. Na základe žiadosti žalobcu Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky vo vyjadrení z 13. októbra 2015 uviedol, že prihláška k úžitkovému vzoru č. 2789 bola podaná na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky dňa 11. septembra 2000 a úžitkový vzor č. 2789 bol zapísaný do registra dňa 13. novembra 2000, pričom zanikol uplynutím doby jeho platnosti 11. septembra 2007. Prihláška dizajnu č. 26227 bola podaná na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky rovnako dňa 11. septembra 2000, dizajn č. 26227 bol zapísaný do registra dňa 26. marca 2001 a zanikol uplynutím doby platnosti dňa 11. septembra 2010. Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky vo vyjadrení tiež uviedol, že pred ním neprebiehali žiadne konania, ktorými by tretie osoby spochybnili zápis úžitkového vzoru č. 2789 a dizajnu č. 26227 do registra, t. j. právo prednosti, ktoré vzniklo podaním prihlášky úžitkového vzoru a prihlášky dizajnu.

11.3. Na návrh žalobcu súd prvej inštancie vyžiadal od Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky odborné vyjadrenie, ku ktorému súd poskytol znalecký posudok č. 003/2004 E. Q. M.. Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky odborným vyjadrením zo dňa 2. mája 2019 porovnaním znakov nárokov na ochranu úžitkového vzoru č. 2789 so znakmi zariadenia žalovaného v rozsahu druhého až siedmeho nároku vyslovil, že je možné konštatovať, že zariadenie žalovaného obsahuje všetky podstatné znaky, resp. ich technické ekvivalenty riešenia uvedené v 1., 2., 4., 5. a 6. nároku na ochranu úžitkového vzoru.

12. Krajský súd v odôvodnení rozsudku zdôraznil, že pre to, aby bolo možné určité konanie byť kvalifikované ako konanie nekalosúťažné, je potrebné kumulatívne splniť tri podmienky: (1) musí ísť o konanie v hospodárskej súťaži, (2) konanie musí byť v rozpore s dobrými mravmi súťaže a (3) konanie musí byť spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. Žalovaný sa mal nekalosúťažného konania podľa žalobcu dopustiť napodobňovaním výrobkov žalobcu, čím malo dôjsť k vyvolaniu nebezpečenstva zámeny, ďalej zľahčovaním, keď žalovaný mal ponúkať svoje výrobky za polovičné ceny ako žalobca. Žalovaný mal aj parazitovať na povesti žalobcu, keď atesty na výrobky žalobcu mal poskytovať svojim zákazníkom s tvrdením, že platia aj pre výrobky žalovaného a žalovaný mal umiestniť tabuľu bez označenia mena iba s uvedením výrobkov a šípkou k domu žalovaného. Zároveň žalovaný mal rozhodnutie o výsledku skúšok zo dňa 17. novembra 2000 na svoje výrobky, pričom výrobu betónových tvárnic a betónových priečkoviek začal už na jar 2000 a vyrábal ich na stroji, ktorý má žalobca chránený úžitkovým vzorom.

12.1. Žalobca podal žalobu dňa 22. marca 2000, t. j. v čase pred podaním prihlášky úžitkového vzoru, ktorú podal dňa 11. septembra 2000. Žalobca viazal nároky uplatnené žalobou na určenie, že žalovaný porušil práva žalobcu k úžitkovému vzoru č. 2789 a žalovaný sa dopustil nekalosúťažného konania. K zverejneniu úžitkového vzoru č. 2789 vo Věstníku v registri úžitkových vzorov dňa 12. februára 2001 a podaním prihlášky dňa 11. septembra 2000 vzniklo žalobcovi právo prednosti podľa § 9 ods. 1 ZÚV. V súlade s § 4 ods. 3 ZÚV sa technické riešenie zariadenia žalobcu na výrobu stavebných prvkov považuje za nezverejnené aj za dobu posledných šesť mesiacov pred podaním prihlášky, preto od začatia súdneho konania dňa 22. marca 2000 prislúcha žalobcovi ochrana úžitkového vzoru.

12.2. Žalovaný tvrdil, že svoje zariadenie vyrobil nezávisle od zariadenia žalobcu, a to v roku 1999, teda pred tým, ako patrila žalobcovi ochrana úžitkového vzoru. Existenciu zariadenia žalovaného vyhodnotil súd ako preukázanú skutočnosť, ktorá vyplýva najmä zo správy o preukaznej skúške č. 30/06/99 vyhotovenej dňa 14. decembra 1999 Technickým a skúšobným ústavom stavebným, skúšobné laboratórium Nové Mesto nad Váhom, ktorá obsahuje aj opis výroby betónových výrobkov vo výrobní žalovaného. Existenciu tohto zariadenia potvrdzujú aj výpovede svedkov a čestné prehlásenia svedkov zo dňa 20. mája 2000. Žalovaný teda uplatnil v konaní hmotnoprávnu námietku v rozsahu § 13 ods. 1 ZÚV, pričom svoje právo predchádzajúceho užívateľa iným spôsobom neuplatnil. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo potrebné túto hmotnoprávnu námietku žalovaného posúdiť v konaní ako otázku predbežnú. Vo vzťahu k námietke žalobcu o nemožnosti posúdenia práva predchádzajúceho užívateľa ako predbežnej otázky v konaní, súd prvej inštancie uviedol, že v tomto prípade súd rozhoduje o nekalosúťažnom konaní, pričom právne posúdenie nekalosúťažného konania nevyklučuje riešenie predbežných otázok, ktorou je v tomto prípade otázka, či úžitkový vzor žalobcu pôsobil alebo nepôsobil proti žalovanému, ktorý pred vznikom práva prednosti žalobcu využíval technické riešenie chránené úžitkovým vzorom. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že znenie ust. § 13 ods. 2 ZÚV nevyklučuje posudzovanie práva predchádzajúceho užívateľa ako predbežnej otázky na základe hmotnoprávnej námietky žalovaného. Súd prvej inštancie mal na základe výsluchu svedkov za preukázané, že žalovaný zostrojil zariadenie na výrobu jeho výrobkov nezávisle od žalobcu. Tvrdenia žalobcu sú spochybnené aj tým, že okrem zariadení žalobcu a žalovaného preukázateľne existovali stroje zostrojené skôr, ktoré patrili p. Z. a p. A.. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie uzavrel, že úžitkový vzor žalobcu č. 2789 pre zariadenie na výrobu stavebných prvkov na základe použitia § 9 ods. 1 a §4 ods. 3 ZÚV nepôsobil pred rozhodnou dobou (11. marca 2000) proti žalovanému, ktorý využíval minimálne od roku 1999 technické riešenie chránené úžitkovým vzorom. Krajský súd považoval za podstatný aj zánik platnosti úžitkového vzoru dňa 11. septembra 2007 a pozastavenie prevádzkovania živnosti výroby betónových výrobkov žalobcom v čase od 28. júla 2005 do 8. januára 2006.

12.3. Súd prvej inštancie nevyhovel návrhu žalobcu na uloženie povinnosti žalovanému oznámiť presný počet a druh betónových stavebných prvkov, ktoré na svojom stroji žalovaný vyrobil a predal v období od 13. novembra 2000 do 11. septembra 2007 spolu s účtovnými závierkami za uvedené roky. Uvedené dôkazy považoval súd prvej inštancie za nadbytočné a bez významu na zistený skutkový stav a právne posúdenie veci.

13. Žalobcom uplatnené nároky na určenie, že žalovaný porušil práva žalobcu k úžitkovému vzoru č. 2789 a určenie, že žalovaný sa dopustil voči žalobcovi nekalosúťažného konania, sú svojím charakterom určovacie žaloby vyžadujúce pre svoje uplatnenie preukázanie naliehavého právneho záujmu. Určenie, či tu právo je alebo nie je, vyžaduje existujúci stav určenia v čase rozhodnutia predmetu konania súdom. Vzhľadom na to že ochrana úžitkového vzoru zanikla dňa 11. septembra 2007 a úžitkový vzor zároveň nepôsobil voči zariadeniu žalovaného na výrobu betónových výrobkov, je dôvodom pre zamietnutie žaloby chýbajúci naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení.

14. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 165 000,- Eur súd prvej inštancie uviedol, že žalobca vo vzťahu k nemajetkovej ujme nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia a ani dôkaznú povinnosť, preto krajský súd žalobu aj v tejto časti zamietol.

15. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania dospel krajský súd k záveru o potrebe aplikovať ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“). Dôvody hodné osobitného zreteľa vzhliadol súd prvej inštancie v sociálnych a majetkových pomeroch žalobcu a jeho zdravotnom stave. V konaní úspešnému žalovanému preto nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal. Z rovnakého dôvodu súd prvej inštancie nepriznal ani štátu nárok na náhradu trov konania.

16. Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca. Odvolacie dôvody vymedzil na základe § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p., teda súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho

posúdenia veci. Žalobca žiada napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

16.1. Nesprávne skutkové závery vidí odvolateľ v tom, že súd prvej inštancie nerešpektoval preukázanú skutočnosť, že stroj žalovaného spadá pod ochranu úžitkového vzoru č. 2789 a žalovaný preto porušoval práva žalobcu k technickému riešeniu chránenému úžitkovým vzorom žalobcu. Odvolateľ poukázal v tejto súvislosti na znalecký posudok č. 3/2004 vypracovaný E. Q. M. a odborné vyjadrenie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zo dňa 2. mája 2019.

16.2. Odvolateľ ďalej poukázal na úpravu nekalej súťaže obsiahnutú v § 44 Obchodného zákonníka a zdôraznil, že žalobca a žalovaný boli priamymi konkurentmi so susediacimi prevádzkami. Žalovaný zároveň v konaní priznal, že stroj žalobcu videl už pred rokom 2000, keďže ho chodil opravovať a že s výrobou betónových stavebných prvkov začal, pretože žalobca nestíhal vyrábať na pokrytie dopytu zákazníkov. Odvolateľ nesúhlasí ani so záverom súdu prvej inštancie ohľadom nezistenia dôvodov pre záver o nekalosúťažnom konaní žalovaného v časti napodobňovania výrobkov žalobcu. Žalobca namieta postup súdu prvej inštancie, ktorý na pojednávaní dňa 26. mája 2021 nepripustil zmenu žaloby v časti, ktorá sa týkala dizajnu. V priebehu konania boli porovnávané betónové výrobky žalovaného s betónovými výrobkami žalobcu a vyjadrenia žalobcu smerovali aj k poskytnutiu ochrany dizajnu. Súd prvej inštancie oddelil posudzovanie práva na ochranu úžitkového vzoru od posudzovania práva na ochranu priemyselného vzoru, ktoré však spolu neoddeliteľne súvisia. V konaní pritom malo ísť o kumuláciu ochrany podľa predpisov o nekalosúťažnom konaní a predpisov upravujúcich priemyselné vlastníctvo. Betónové výrobky žalovaného a žalobcu boli na nerozoznanie. Krajský súd už rozsudkom z 23. marca 2005 vyslovil, že žalovaný sa dopustil nekalosúťažného konania.

16.3. Žalobca ďalej uviedol, že nesúhlasí so skutkovým zistením súdu prvej inštancie o preukázaní existencie zariadenia žalovaného už v roku 1999, čo súd vyvodzoval zo správy o preukaznej skúške č. 30/06/99 zo dňa 14. decembra 1999 vyhotovenej Technickým a skúšobným ústavom stavebným, skúšobné laboratórium Nové Mesto nad Váhom, výpovedí svedkov a čestných prehlásení zo dňa 20. mája 2000. Výpovede svedkov je podľa žalobcu potrebné vnímať ako nedôveryhodné a účelové, v niektorých prípadoch sprostredkované. Žalobca poukázal na správu o preukaznej skúške č. 30/66/99 zo dňa 14. decembra 1999 a č. 30/15/00, z ktorých vyplýva, že žalovaný ešte 17. novembra 2000 nemal na svojom zariadení manipulačnú plošinu, ktorú si žalovaný až následne dorobil. Žalovaný podľa odvolateľa zároveň neunesol dôkazné bremeno o preukázaní práva predchádzajúceho užívateľa v zmysle § 13 ods. 1 ZÚV, keďže len faktúry predložené žalovaným a svedecké výpovede bez odborného technického vzdelania nemôžu postačovať.

16.4. Odvolateľ nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo právne postavenie žalobcu neisté (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/31/2011 zo 6. decembra 2012). Ohrozenie a porušenie práv žalobcu bolo v tomto konaní dostatočne preukázané vykonaným dokazovaním.

16.5. Vo vzťahu k neuneseniu dôkazného bremena ako aj bremena tvrdenia žalobcom v časti žiadaného priznania primeraného zadost'učinenia, sa súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu odklonil od predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Obo/112/2009 z 30. novembra 2010. Súd prvej inštancie mal stanoviť výšku peňažného zadost'učinenia podľa vlastnej úvahy. Neoprávneným zásahom do práv žalobcu zo strany žalovaného bol žalobca nútený ukončiť svoju podnikateľskú činnosť a prišlo k zhoršeniu zdravotného stavu žalobcu.

16.6. Žalobca zdôraznil, že súd prvej inštancie síce doplnil dokazovanie v intenciách zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu z 31. mája 2017, a to vyžiadanim odborného vyjadrenia od Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, avšak so samotným odborným vyjadrením sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal.

17. Odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu bolo doručené žalovanému, ktorý sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) (§ 470 ods. 1, 4 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), vo veci samej oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C. s. p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

19. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, v podrobnostiach naň poukazuje a ďalej v odôvodnení uvedie dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 C. s. p.).

20. Podľa § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Odvolateľ napáda rozsudok súdu prvej inštancie z dvoch odvolacích dôvodov, ktorými je odvolací súd viazaný. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie po predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu dal sporovým stranám možnosť oznámiť súdu návrhy na doplnenie dokazovania, čo žalobca aj využil a súd prvej inštancie na základe návrhu žalobcu vyžiadal odborné vyjadrenie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, pričom druhý dôkaz (vyžiadanie od žalovaného presného počtu a druhu vyrobených a predaných stavebných prvkov spolu s účtovnými závierkami) navrhnutý žalobcom súd neakceptoval z dôvodu, že ho považoval za nadbytočný vzhľadom na zistený skutkový stav a právne posúdenie veci súdom. Súd prvej inštancie uviedol dôvody prečo tomuto návrhu na doplnenie dokazovania žalobcu nevyhovelo v odôvodnení rozsudku a odvolací súd sa s týmito dôvodmi stotožňuje.

22. Súd prvej inštancie ustálil skutkový stav na základe vykonaného dokazovania tak, že technické riešenie zariadenia na výrobu stavebných prvkov žalovaného, ktoré bolo predmetom skúmania v znaleckom posudku vypracovanom Ing. Petrom Belavým č. 003/2004 podliehalo pod ochranu úžitkového vzoru žalobcu reg. č. 2789. Aj keď technické riešenie zariadenia žalovaného podliehalo pod ochranu úžitkového vzoru patriaceho žalobcovi, v konaní bolo preukázané, že toto zariadenie si žalovaný vyrobil nezávisle od žalobcu a v čase pred vznikom práva prednosti žalobcu (§ 13 ods. 1 v spojení s § 9 ods. 1 ZÚV).

23. Vo vzťahu k týmto skutkovým zisteniam namieta žalobca v odvolaní, že (1) súd prvej inštancie nerešpektoval skutočnosť, že stroj žalovaného spadá pod ochranu úžitkového vzoru žalobcu č. 2789, (2) súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil preukázanie existencie zariadenia žalovaného v roku 1999 a jeho nezávislé zostrojenie žalovaným a (3) súd prvej inštancie sa aj napriek doplneniu dokazovania o odborné vyjadrenie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky s týmto novým dôkazom nevysporiadal.

23.1. Odvolací súd k týmto odvolacím námietkam žalobcu uvádza, že sa stotožňuje so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a so zisteným skutkovým stavom. Pokiaľ ide o námietku odvolateľa o nerešpektovaní skutočnosti, že technické riešenie zariadenia žalovaného spadá pod ochranu úžitkového vzoru žalobcu a o nevysporiadanie sa s odborným vyjadrením Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky z 02.05.2019, odvolací súd uvádza, že s týmto sa súd prvej inštancie vysporiadal a práve aj na základe tohto odborného vyjadrenia dospel k záveru, že zariadenie žalovaného spadá pod ochranu úžitkového vzoru žalobcu. Pokiaľ by tomu tak nebolo, súd prvej inštancie by sa ďalej nezaoberal skutočnosťou, kedy prišlo k zostrojeniu zariadenia žalovaného, keďže táto otázka by bola bezpredmetná, ale žalobu by zamietol v tejto časti z dôvodu, že práva vyplývajúce žalobcovi z úžitkového vzoru č. 2789 porušené byť nemohli.

23.2. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že zariadenie žalovaného spadá pod ochranu úžitkového vzoru č. 2789 patriaceho žalobcovi, súd skúmal, pre účely prípadnej aplikácie § 13 ods. 1 ZÚV, či došlo k zostrojeniu zariadenia žalovaného v čase pred vznikom práva prednosti žalobcu a či k zostrojeniu zariadenia žalovaného prišlo nezávisle od žalobcu.

23.3. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať osobitne aj na samotnú žalobu zo dňa 17. marca 2000, ako aj návrh žalobcu zo dňa 7. februára 2001 a doplňujúce podanie žalobcu zo dňa 05. februára 2001, v ktorých sám žalobca uvádza, že žalovaný používal už v čase podania žaloby (22. marca 2000) totožné zariadenie na výrobu stavebných prvkov ako žalobca, teda ešte v čase, kedy žalobcovi neprislúchala ochrana vyplývajúca z neskôr zapísaného úžitkového vzoru ani právo prednosti. Žalobca zároveň k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 13. júna 2001 priložil ako dôkaz č. 2 fotografie zariadenia, ktoré žalovaný používa od marca 2000, kde je vidno aj manipulačnú plošinu a nájazdovú plošinu neskôr označenú znalcom E. Q. M. v znaleckom posudku č. 003/2004 číslami 6 a 20. Žalobca od začiatku konania nenamietal, že by zariadenie, ktoré používal žalovaný v čase podania žaloby nebolo zhodné so zariadením žalobcu, a teda s technickým riešením žalobcu neskôr chráneným úžitkovým vzorom č. 2789, žalobca namietal výlučne nezávislosť vytvorenia zariadenia žalovaného, pričom uvádzal, že predchádzajúci zamestnanec žalobcu E. A., sa mal od 18. augusta 1999 zamestnať u žalovaného, teda zhruba v čase kedy mal žalovaný začať s výrobou výrobkov na zariadení zhodnom so zariadením žalobcu. Svedok E. A. pritom na pojednávaní dňa 25. júna 2003 vypovedal, že do uvedeného dátumu bol síce zamestnancom žalobcu, ale u žalovaného začal pracovať až na jar v roku 2000, kedy už žalovaný mal svoj stroj vytvorený a mal na ňom aj nájazdovú plošinu ale iných rozmerov ako žalobca.

23.4. Súd prvej inštancie vyhodnotil existenciu zariadenia žalovaného v roku 1999 za preukázanú na základe správy o preukaznej skúške č. 30/06/99 vyhotovenej dňa 14. decembra 1999 Technickým a skúšobným ústavom stavebným, skúšobné laboratórium Nové Mesto nad Váhom, ďalej na základe výpovedí svedkov a aj čestných prehlásení svedkov (zamestnancov žalobcu) zo dňa 20. mája 2000 predložených samotným žalobcom. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie pri tomto skutkovom závere zohľadnil aj výpovede Š. Q., Q. X., L. X., E. A. a Q. V. Z uvedených výpovedí vyplynulo, že zariadenie žalovaného bolo zostrojené pred vznikom práva prednosti žalobcu a bolo vytvorené nezávisle od žalobcu. Vo vzťahu k správam o preukaznej skúške č. 30/06/99 a č. 30/15/00 vypracovaných Technickým a skúšobným ústavom stavebným, pobočka Nové Mesto nad Váhom, odvolací súd uvádza, že predmetom týchto skúšok nebolo skúmanie zariadenia žalovaného, ale jeho výrobkov, uvedené správy neobsahujú podrobný opis zariadenia žalovaného a navyše nie je pravdou, že by z nich vyplývalo, že ku dňu 17. novembra 2000 ešte nebolo zariadenie žalovaného opatrené nájazdovou a manipulačnou plošinou, keď 17. november 2000 je len dátum vyhotovenia správy č. 30/15/00, avšak vzorky betónových výrobkov boli odobraté k preukaznej skúške dňa 10. júla 2000 (číslo listu 3 predmetnej správy), ku ktorému dátumu sa vzťahuje aj opis ich výroby, preto uvedené správy ani nie sú spôsobilé preukázať, že by po čase vzniku práva prednosti (11. septembra 2000) prišlo k prispôbeniu stroja žalovaného podľa vzoru žalobcu.

23.5. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že vo vzťahu k vzniku práva predchádzajúceho užívateľa nemôžu žalovanému postačovať len faktúry a svedecké výpovede bez odborného technického vzdelania. Odvolací súd je však toho názoru, že súd prvej inštancie dostatočne jasne vysvetlil z akých vykonaných dôkazov vychádzal pri svojich záveroch, a že k záveru o naplnení hypotézy ust. § 13 ods. 1 ZÚV, teda nezávislému vytvoreniu zariadenia žalovaného pred vznikom práva prednosti žalobcu, ho viedli viaceré dôkazy, a to nie len faktúry predložené žalovaným, ale aj vykonané dôkazy výsluchom viacerých svedkov aj navrhnutých samotným žalobcom (E. A.), čestnými prehláseniami podpísanými samotnými zamestnancami žalobcu a predloženými žalobcom, denníkom prác žalovaného, a tieto dôkazy vyhodnotil súd jednotlivo a aj vo vzájomnej súvislosti. Je možné konštatovať, že vo všeobecnosti by blízkosť prevádzok sporových strán a presun zamestnanca od žalobcu k žalovanému bola skutočnosťou, ktorá by svedčila v prospech žalobcu, avšak súdy sú povinné ku každej veci pristupovať jednotlivo a obsah spisu v tejto veci dáva dostatočne jasný podklad pre skutkové závery konštatované súdom prvej inštancie.

23.6. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody sa odvolací súd v tejto časti stotožňuje so skutkovými zisteniami zistenými súdom prvej inštancie a odvolacie námietky žalobcu považuje za nedôvodné.

24. Odvolateľ ďalej nesúhlasil s rozsudkom súdu prvej inštancie ani v tej časti, ktorou bolo konštatované, že súd prvej inštancie nezistil skutkové okolnosti, ktoré by mohli byť základom pre vyslovenie nekalosúťažného konania žalovaného. Žalobca zároveň nesúhlasí s postupom súdu, ktorý na pojednávaní dňa 26. mája 2021 nepripustil zmenu žaloby v časti, ktorá sa týkala dizajnu.

24.1. Odvolací súd sa stotožňuje s postupom súdu prvej inštancie. Žalobca podal žalobu z dôvodu tvrdeného nekalosúťažného konania žalovaného a ešte v čase, kedy žalobcovi neprislúchali práva vyplývajúce z neskôr podaných prihlášok na zápis úžitkového vzoru a priemyselného vzoru. Žalobca prvýkrát spomenul priemyselný vzor vo svojom doplňujúcom podaní z 24. marca 2003, teda tri roky po podaní žaloby, kedy už žalobca aktívne v konaní namietal ochranu prináležiacu mu z úžitkového vzoru č. 2789 a v tomto smere predkladal aj dôkazy. Na základe návrhu žalobcu krajský súd uznesením z 26. februára 2001, č. k. 7Cb/37/00-58, pripustil zmenu žaloby tak, že žaloba bola rozšírená aj o ochranu úžitkového vzoru č. 2789. Súd prvej inštancie následne uznesením 23. februára 2005, č. k. 7Cb/37/2000-328 nepripustil zmenu žaloby v časti ochrany priemyselného vzoru žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že dovtedajšie výsledky konania nedávali podklad pre konanie o navrhovanej zmene žaloby. Žalobca teda už v roku 2005 vedel, že predmetom konania vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 7Cb/37/2000 nebude ochrana priemyselného vzoru č. 26227 a mal možnosť podať samostatnú žalobu. Rozhodnutie súdu nepripustiť zmenu žaloby v časti dizajnu (priemyselného vzoru) v čase, kedy už súdne konanie trvá viac ako 20 rokov, bolo aj vzhľadom na predchádzajúce rozhodnutie súdu v tej istej otázke predvídateľné a rešpektovalo procesné predpisy a základné princípy platné pre sporové konanie. Žalobca napokon ani nenavrhol doplnenie dokazovania v časti porušenia jeho práv vyplývajúcich z dizajnu č. 26227 po vrátení vecí súdu prvej inštancie odvolacím súdom na doplnenie dokazovania. Súd nemôže nahrádzať procesnú aktivitu sporových strán a je na žalobcovi aby v konaní navrhoval dôkazy a aktívne uplatňoval svoje nároky.

24.2. Vo vzťahu k zisteniam podstatným pre nekalosúťažné konanie žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že nezistil také skutkové okolnosti, ktoré by dávali podklad pre naplnenie skutkovej podstaty nekalosúťažného konania. Odvolací súd nezistil v tomto závere súdu prvej inštancie prihliadajúc na odvolacie námietky žalobcu pochybenia alebo logické nesprávnosti. Aj keď žalobca a žalovaný boli priamymi konkurentmi, pre záver o nekalosúťažnom konaní je potrebné preukázať aj správanie súťažiteľa v rozpore s dobrými mravmi súťaže, čo v tomto prípade u žalovaného preukázané nebolo. Žalovaný neporušoval práva žalobcu k úžitkovému vzoru a nebolo preukázané, že by žalovaný napodobňoval výrobky žalobcu a tým vyvolal nebezpečenstvo zámieny v iných ako z povahy výrobku funkčne a technicky predurčených vlastnostiach. Neboli preukázané ani ďalšie tvrdenia žalobcu, a síce že žalovaný mal osadením reklamnej tabule zavádzať zákazníkov, prezentovať atesty žalobcu za vlastné, úmyselne znižovať ceny svojich výrobkov alebo rozširovať o žalobcu a jeho výrobkoch nepravdivé informácie. Len samotné osadenie reklamnej tabule nemôže byť nekalosúťažným konaním a z tvrdení a dôkazov predložených žalobcom nevyplývalo, že by osadením reklamnej tabule žalovaný porušil dobré mravy súťaže. Uvedené tvrdenia žalobcu preto neboli v konaní preukázané a súd prvej inštancie správne konštatoval, keď dôvod pre vyhovieť žalobe v tejto časti nezistil.

25. Vo vzťahu k otázke nalievavého právneho záujmu je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné v prvom rade skúmať, kedy prišlo k zmene žaloby v znení tak, ako bolo o žalobe rozhodované rozsudkom krajského súdu a samotnú povahu žaloby na základe zmenených žalobných nárokov a či je vôbec potrebné skúmať naplnenie nalievavého právneho záujmu žalobcom. Žalobca zmenu žaloby v znení tak, ako o nej bolo rozhodnuté súdom prvej inštancie napadnutým rozsudkom, v časti I. a II. výroku žalobného petitu, navrhol na pojednávaní dňa 26. mája 2021. Žalobný petit v I. a II. výroku znie: „I. súd určuje, že žalovaný porušil práva žalobcu k úžitkovému vzoru č. 2789, II. súd určuje, že žalovaný sa dopustil nekalosúťažného konania“. Žalobca predchádzajúcim znením žaloby žiadal uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa používania zariadenia porušujúceho úžitkový vzor žalobcu a priznania primeraného zadosťučinenia. Žaloba tak po pripustení zmeny žaloby dňa 26. mája 2021 v časti prvých dvoch

výrokov žalobného petitu má povahu žaloby o určenie právnej skutočnosti a je potrebné ju posudzovať podľa predpisov platných a účinných v čase jej podania na súd (26. mája 2021), teda podľa Civilného sporového poriadku. V zmysle § 137 písm. d/ C. s. p., žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Obchodný zákonník neobsahuje pri právach osôb, ktorých práva boli porušené nekalou súťažou, právnu úpravu možnosti domáhať sa na súde vyslovenia porušenia ich práv (§ 53 Obchodného zákonníka). Rovnako ani ZÚV a zákon č. 517/2007 neumožňujú žalobcovi domáhať sa na súde určenia, že žalovaný porušil jeho práva k úžitkovému vzoru. Uvedené právne predpisy predpokladajú podanie žalôb na splnenie povinnosti (najmä zdržanie sa porušovania práv, priznanie nároku na náhradu škody a finančného zadosťučinenia). Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd skúmal, akým spôsobom sa vysporiadať s týmto novým žalobným návrhom žalobcu, keď následkom nesprávne podanej žaloby o určenie právnej skutočnosti bez toho, že by možnosť podania takejto žaloby vyplývala z osobitného predpisu, môže byť aj odmietnutie žaloby. Súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu vychádzajúc z úpravy podľa § 137 písm. c/ C. s. p. Ako už odvolací súd uviedol, tento záver nie je správny a pre posúdenie žaloby v časti I. a II. výroku žalobného návrhu nie je skúmanie naliehavého právneho záujmu potrebné.

25.1. Odvolací súd vyzval sporové strany v súlade s § 382 C. s. p., na vyjadrenie k použitiu ust. § 137 písm. d/ C. s. p., vo vzťahu k I. a II. výroku žalobného návrhu.

25.2. Žalobca sa k použitiu § 137 písm. d/ C. s. p., vyjadril podaním zo 16.02.2022, v ktorom uviedol, že osobitnými zákonmi, ktoré umožňujú podanie žaloby podľa § 137 písm. d/ C. s. p., sú podľa neho zákon č. 517/2007 (§ 28 a nasl.), zákon č. 444/2002 Z. z., o dizajnoch (§ 27 a nasl.) a Obchodný zákonník (§ 44 a nasl.). K uvedenému odvolací súd uvádza, že žiaden z uvedených predpisov označených žalobcom nepredpokladá podanie žaloby o určenie, že sa žalovaný dopustil porušenia práv žalobcu, ale ako už odvolací súd uviedol v bode 25. odôvodnenia, predpokladajú podanie žalôb na splnenie povinnosti.

25.3. Žalovanému bola výzva na vyjadrenie doručená dňa 31.01.2022, odvolaciemu súdu však vyjadrenie v lehote stanovenej súdom nedoručil.

25.4. Podľa odvolacieho súdu je potrebné vziať do úvahy súčasné uplatnenie žaloby o splnenie povinnosti (priznanie finančného zadosťučinenia), pre ktorej posúdenie je potrebné ako otázku predbežnú vyriešiť, či sa žalovaný dopustil nekalosúťažného konania a porušenia práv žalobcu vyplývajúcich mu z úžitkového vzoru č. 2789, teda meritórne posúdenie smerujúce priamo k záverom, ku ktorým smerujú žalobcom v petite sformulované výroky I. a II. Zároveň je potrebné vziať do úvahy, že žalobca v konaní pôvodne skutočne žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa porušovania práv žalobcu a až vzhľadom na uplynutie času (viac ako 20 rokov) a zmenu skutkového stavu, kde tvrdené porušenie práv žalobcu žalovaným sa týka stavu v minulosti, navrhol zmeneným petitom žaloby vysloviť porušenie práv žalobcu k úžitkovému vzoru a dopustenie sa nekalosúťažného konania žalovaným v minulosti. Podstatným bola pre odvolací súd tá skutočnosť, že na základe podanej žaloby v časti o priznanie finančného zadosťučinenia (žaloba o splnenie povinnosti) bolo potrebné skúmať, či sa žalovaný dopustil tvrdeného porušenia práv žalobcu, a teda žaloba v tejto časti dávala súdu podklad aj pre meritórne skúmanie a rozhodnutie o výroku I. a II. žalobného petitu. Keďže odmietnutie žaloby znamená nemožnosť súdu zaoberať sa vecou meritórne, v tomto prípade by podľa odvolacieho súdu nebolo správne vzhľadom na už vykonané meritórne skúmanie žalobu v tejto časti odmietnuť, ale je potrebné ju zamietnuť, keďže súd prvej inštancie meritórne dospel k záveru, že k porušeniu práv žalobcu k úžitkovému vzoru neprišlo a žalovaný sa nedopustil nekalosúťažného konania. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v časti výroku I. a II. žalobného petitu je preto podľa odvolacieho súdu vo výroku vecne správne.

26. Vo vzťahu k výroku č. III žalobného petitu o priznaní práva na uverejnenie výroku rozsudku v Trenčianskych novinách a Nemšovskom spravodaji, odvolací súd považuje zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie rovnako za vecne správny. Uvedený žalobný nárok vyplýva z § 55 ods. 2

Obchodného zákonníka a keďže súd prvej inštancie nezistil nekalosúťažné konanie žalovaného, s čím sa odvolací súd stotožnil, nemohol žalobe ani v tejto časti vyhovieť.

27. Priznanie finančného zadosťučinenia žiadaného žalobcom rovnako nebolo možné žalobcovi priznať, ale žalobu bolo potrebné aj v tejto časti zamietnuť, a to vzhľadom na skutočnosť, že nebolo zistené porušenie práv žalobcu k úžitkovému vzoru žalovaným ani nekalosúťažné konanie žalovaného, ktoré by dávali podklad na priznanie finančného zadosťučinenia.

28. Odvolací súd sa na záver považuje za potrebné vyjadriť aj k podstatnej právnej otázke nastolenej žalobcom v súdnom konaní, a sice či žalovaný mohol v konaní uplatniť námietku práva predchádzajúceho užívateľa (§ 13 ods. 1 ZÚV) ako hmotnoprávnu námietku a či nebolo potrebné, aby žalovaný svoje právo predchádzajúceho užívateľa uplatnil samostatnou určovacou žalobou. Odvolací súd je toho názoru, že nič nebránilo žalovanému v súlade s § 13 ods. 1 ZÚV v súdnom konaní, v ktorom sa žalobca ako majiteľ úžitkového vzoru domáha žalobou na plnenie proti žalovanému povinnosti zdržať sa používania technického riešenia chráneného úžitkovým vzorom žalobcu a zapltenia finančného zadosťučinenia, teda práv patriacich majiteľovi úžitkového vzoru, namietat, že úžitkový vzor žalobcu proti žalovanému nepôsobí. Túto otázku bol súd prvej inštancie oprávnený skúmať ako otázku predbežnú. Podľa názoru odvolacieho súdu ust. § 13 ods. 2 ZÚV nestanovovalo pre žalovaného povinnosť uplatniť svoje právo predchádzajúceho užívateľa výlučne prostredníctvom samostatnej určovacej žaloby a nemožnosť brániť sa v konaní iniciovanom majiteľom úžitkového vzoru právom predchádzajúceho užívateľa. Účelom ust. § 13 ods. 2 ZÚV bolo podľa odvolacieho súdu umožniť predchádzajúcemu užívateľovi priamo ustanovením v osobitnom zákone podať žalobu o určenie, ktorá bude slúžiť na odstránenie stavu prípadného ohrozenia práva predchádzajúceho užívateľa, bez potreby preukazovania naliehavého právneho záujmu, nie však obmedzenie práva predchádzajúceho užívateľa stanovením výlučného spôsobu jeho uplatnenia.

29. Z uvedených dôvodov dospel odvolací k tomu záveru, že žalobcom označené odvolacie dôvody nezistil a výrok rozsudku súdu prvej inštancie je vecne správny, odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 C. s. p., potvrdil.

30. V odvolacom konaní bol úspešnou stranou žalovaný, ktorému vznikol proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C. s. p.). Keďže však podľa obsahu súdneho spisu žalovanému v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, najvyšší súd v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

31. Rozsudok prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP). Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa ust. § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.